

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i uchylenie w całości decyzji Komisji Europejskiej z 26 lutego 2015 r. w sprawie w środka S.A. 35388 (2013/C) (ex 2013/NN i ex 2012/N) Polska „Utworzenie portu lotniczego Gdynia Kosakowo”;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi, między innymi, następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący:

- Arbitralności i rażącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonej decyzji i w konsekwencji przekroczenie przez Komisję granic przysługujących jej dyskrecjonalnych uprawnień i dopuszczenie się oczywistych błędów w ocenie materiału dowodowego.

2. Zarzut drugi dotyczący:

- Braku rozważenia przez Komisję elementów i okoliczności relewantnych dla oceny prawnej inwestycji Port Lotniczy Gdynia Kosakowo.

3. Zarzut trzeci dotyczący:

- Przekroczenia przez Komisję granic swobodnego uznania w rozumieniu orzecznictwa podkreślającego obowiązek instytucji korzystającej z dyskrecjonalności wyjaśnienia zarówno, dlaczego określone dowody i fakty są brane pod uwagę, a inne są odrzucane.

4. Zarzut czwarty dotyczący:

- Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w związku z zasadą ogólną prawa europejskiego – zasadą pewności prawa i lojalności instytucji wobec podmiotów prawa, przez jej błędne zastosowanie i interpretację.

5. Zarzut piąty dotyczący:

- Naruszenia błędnej kategoryzacji prawnej faktów i dowodów, co skutkuje naruszeniem przez zaskarżoną decyzję art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że w sprawie nie zostały spełnione warunki do uznania działania skarżących w ramach Testu Prywatnego Inwestora i nie wykazano, że projekt inwestycyjny byłby realizowany przez inwestora prywatnego, a w konsekwencji przyjęcie, że inwestycja Gdynia Kosakowo należy do niedozwolonej pomocy publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2015 – Gameart przeciwko Komisji

(Sprawa T-264/15)

(2015/C 254/21)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Gameart sp. z o.o. (Bielsko-Biała, Polska) (przedstawiciel: P. Hoffman, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 lutego 2015 roku w części potwierdzającej odmowę uwzględnienia złożonego do Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o udostępnienie znajdujących się w posiadaniu tego Ministerstwa kopii pism Rzeczypospolitej Polskiej do Komisji dotyczących prowadzonych przez Komisję postępowań dotyczących naruszenia przez Rzeczpospolitą Polską prawa Unii Europejskiej w związku z ustawą z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych;
- orzeczenie, w razie niepodzielenia przez Sąd stanowiska skarżącej, że art. 5 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 roku w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji nie powinien być rozumiany jako upoważniający Komisję Europejską do wydania wiążącego rozstrzygnięcia o przekazaniu przez Państwo Członkowskie do Komisji wniosku o udostępnienie dokumentów złożonym przez osobę fizyczną lub prawną do organu tego Państwa – w trybie art. 277 TFUE, że art. 5 akapit drugi tego rozporządzenia jako nieważny nie może być stosowany w niniejszej sprawie;
- orzeczenie, że Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji w świetle art. 5 akapit drugi rozporządzenia 1049/2001

- Ponieważ wniosek został złożony do organu Państwa Członkowskiego i dotyczył dokumentów pochodzących od tego Państwa, art. 5 rozporządzenia nie ma zastosowania. Samo przekazanie wniosku przez Państwo Członkowskie do Komisji w trybie art. 5 akapit drugi rozporządzenia nie tworzy kompetencji Komisji, gdy wniosek nie dotyczy dokumentów pochodzących od Komisji. Nawet, gdy do wniosku ma zastosowanie art. 5 rozporządzenia, to i tak art. 5 akapit drugi rozporządzenia nie może być interpretowany, jako upoważniający instytucję Unii do wiążącego rozstrzygnięcia tego wniosku.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 4 ust. 4 i 5 rozporządzenia 1049/2001

- Orzekając o udostępnieniu dokumentu pochodzącego od Rzeczypospolitej Polskiej Komisja miała obowiązek skonsultować się z tym Państwem w trybie art. 4 ust. 4 rozporządzenia, czego nie uczyniła. Odmowa udostępnienia dokumentu pochodzącego od Rzeczypospolitej Polskiej mimo braku sprzeciwu zgłoszonego w trybie art. 4 ust. 5 rozporządzenia winna mieć miejsce tylko w wyjątkowych okolicznościach, które w sprawie nie zaistniały.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 296 TFUE

- Komisja nie uzasadniła w żaden sposób swojej kompetencji do wydania decyzji w zaskarżonej części, mimo że skarżąca kwestii braku kompetencji Komisji poświęciła zdecydowaną większość swojego wniosku potwierdzającego. Informacje w tym zakresie nie zostały zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, co uniemożliwia skarżącej właściwą ochronę jej praw przed Sądem.

4. Zarzut czwarty obejmujący zarzut nieważności w trybie art. 277 TFUE

- Na wypadek gdyby Sąd uznał wbrew wywodom zarzutu pierwszego, że przepis art. 5 akapit drugi rozporządzenia 1049/2001 należy rozumieć w ten sposób, że przekazanie wniosku o udostępnienie dokumentu znajdującego się w posiadaniu Państwa Członkowskiego przez to Państwo do instytucji Unii upoważnia tę instytucję do wiążącego rozstrzygnięcia o tym wniosku, skarżąca podnosi, że tak rozumiany przepis art. 5 nie może być oparty na art. 15 ust. 3 TFUE lub art. 255 TWE jako na właściwej podstawie prawnej i jest dlatego nieważny. Ponadto tak rozumiany przepis jest niespójny z uzasadnieniem rozporządzenia 1049/2001, co powoduje jego nieważność w świetle art. 296 TFUE (art. 253 TWE).